

dem op i lige Linie med Difteritis, Krup og Skarlagenfeber og taget den Bestemmelse, at naar en af de nævnte Sygdomme, hvoriblandt altsaa Mæslinger, forekommer i en Lærers Husstand, vil han have at afholde sig fra Skoleundervisningen, indtil han erholder Vægeattest for, at han ikke kan antages at medbringe Smitte, forekommer det mig rigtig nok, at man der gaar for vidt. Jeg indser imidlertid godt, at naar hele Udvalget har været enigt om denne Bestemmelse, kan det ikke nytte at gøre Indsigelse derimod, og jeg har kun villet lette min Samvittighed ved at sige disse Ord.

Ogsaa i selve Lovforslaget er der et Punkt, hvor det forekommer mig, at man er gaaet en lille Smule for vidt. Det er i Lovforslagets § 15. Der staar: „Det paahviler saa vel den, der er eller antages at være angreben af den paagældende Sygdom, som enhver, der er kommen i saadan Berøring med Sygdommen, at han befrægtes at være smitteførende, og hvem det derfor af den behandlende Læge eller af Sundhedskommissionen paahvendes at underkaste sig Rensnings- eller Desinfektionsforanstaltninger for Person eller Genstande, nøje at efterkomme de saaledes givne Paabud“. Jeg har ikke noget mod Lovbestemmelsen, saaledes som den lyder, men jeg vil kun tillade mig at udtale det Haab, at den „behandlende Læge“ og „Sundhedskommissionen“ ikke ville være altsfor rigoristiske i deres Fordringer til Desinfektion. Jeg vil navnlig tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at der jo er Mennesker, som i Følge deres Embedsgærning ikke kunne undgaa at komme i Berøring med saadanne Syge. Der er baade Læger og Præster, og det vilde forekomme mig urigtigt, om man — man vil vel ikke falde paa at gøre altsfor strenge Desinfektionsfordringer gældende over for Lægerne, men overlade det til dem selv at gøre det fornødne — vilde være meget kræng i sine Fordringer lige over for Præster, naar de komme fra syge. Man maa vistnok have den Tillid til de Folk, at de selv ville iagttagge saavidt muligt den Forsigtighed, som kræves. Det er ikke, fordi jeg vil stemme mod denne Lovbestemmelse, at jeg siger dette, men kun fordi jeg har følt Trang til at udtale, at man i sin Vengstelse for, at Smitten kan brede sig, dog ikke maa gaa altsfor vidt, saa at man i Anvendelsen af Lovbestemmelsen kommer til at gaa saa strengt frem, at man derved kommer til at skade Interesser, som ikke bør stades.

Justitsministeren (N e l l e m a n n):

De Endringsforslag, som ere stillede af

Udvalget under Nr. 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16 og 17, kan jeg uden videre tiltræde. Der er af den ærede Ordfører anført tilstrækkeligt, saa jeg tror ikke, at jeg behøver at sige noget videre dertil. — Endringsforslaget under Nr. 18 gaar jo ikke saa vidt som mit oprindelige Forslag, men jeg antager dog, at det vil kunne være tilstrækkeligt til at afhjælpe den faktiske Trang, hvorfor jeg ikke skal gøre nogen Indsigelse imod det og altsaa ogsaa kan tiltræde det. Jeg gaar ganske vist ud fra, at naar der i det første Stykke af det nævnte Endringsforslag tales om „Sygdomstilfælde, der optræde enkeltvis og ikke tages under offentlig Behandling“, saa maa derved være ment Sygdomstilfælde, som ifølge deres Natur kunne tages under offentlig Behandling. Meningen med Bestemmelsen er vel kun, at de der omhandlede Paabud kunne finde Anvendelse f. Eks. førend det endnu er gaaet saa vidt, at man har fundet sig foranlediget til at tage Sygdommen under offentlig Behandling, og saa længe som den endnu kun har vist sig, hvad man kan kalde, enkeltvis. — Jeg erkender, at det er rigtigt, at der i andet Stykke finder en Opregning Sted af de Sygdomme, som Bestemmelsen i § 19 skal finde Anvendelse paa, og jeg ser heller ikke, at der egentlig kan indvendes noget imod den Række af Sygdomme, der er opført. Ganste vist har jeg ogsaa selv tænkt, at det vel kunde være et Spørgsmaal, om Mæslinger kunne betragtes som en saa alvorlig Sygdom, at der er Grund til at anvende disse Forstrifter paa den, men jeg tror dog, at Stemningen i Lægeverdenen vil være for, at Bestemmelsen bør anvendes ogsaa paa Mæslinger, og da jo Mæslinger kunne optræde som en temmelig farlig og endogsaa dødelig Sygdom, vil jeg ikke drifte mig til imod den almindelige Mening i Lægeverdenen at modsætte mig, at Mæslinger medtages i disse Tilfælde. Om de andre Sygdomme, der ere nævnte, gælder det jo, at der ikke kan være nogen som helst Tvivl om, at Bestemmelsen er rigtig, over for Difteritis, Krup og Skarlagenfeber.

Endringsforslagene til § 24 skal jeg ikke dvæle ved, men jeg skal indskrænke mig til at udtale, at jeg vil kunne gaa ind paa de Endringer, der ere foreslaede af Udvalgets Flertal, hvorimod jeg finder, at det i Endringsforslaget under Nr. 26 omtalte Forhold er af for ringe Betydning til at tages i Betragtning. Det er jo, efter hvad der er fremkommet, kun et eneste Tilfælde i hele Landet, som skulde give Anledning til Indskydelsen af denne Bestemmelse, og det